

modesta, com viola en boscuria,
 t'ofereix are, ab els seus fills qu'estima
 l'altiva capital de ma comarca
 que tants recorts gloriosos atresora,
 que tant de bé de Deu guarda en llurs temples,
 que tot l'any llurs vessants treuhen florida,
 qu'es tros d'un cel d'amor y benhauransa...
 et porto flors del camp, bonicas totes,
 te'n porto, já fé de Deu! tot'una garba:
 violas, romanins, y farigolas,
 espigol, roserars, y mareselvas
 per ornar el teu front; front de Poeta;
 y allá, al Parnás, las Musas que t'inspiran,
 qu'avuy igual qu'ahir tant t'acaronan,
 te'n teixiran, á pler, bellas garlandas
 per coronar cada una de tas obras;
 y et porto una faldada de ginesta,
 que mesclant el seu or de cabell d'angel
 ab els tons carmesins que fan las fullas
 d'questa altra faldada de rosellas,
 vermellas com la sang de la gent nostra,
 hi miris la bandera catalana
 que tant ets enaltit, y tanta gloria
 mundial li has conquistat, ab las estrofas
 valentas, qu'han brollat á doll, hermosas
 de ton cervell potent; ¡cervell de geni!

Salve, ¡oh Guimerá! Si Barcelona
 va darte flors de son mantell de Reynes,
 que'l forma las montanyas que l'envoltan,
 accepta aquet present, d'humil Pagesa,
 que podrá valer poch, més, son purísimas;
 ¡son flors del meu jardí! Son ¡flors boscanas!

Al finalisar la Sra. Daroqui, fou molt aplaudida y d'al-
 gun palco sortí l'aclamació: ¡l'autor! prova evident que la
 composició agradá de veras. Després d'una petita pausa y
 d'un ben imitat toch de crida reyal, aparegué en escena per
 la dreta del escenari, la Sra. Faura, ricament vestida am lu-
 ra de trajo de Granularia, y llegí una preciosíssima poesia del
 mayor Garrell y de quina dono á conéixer el següent
 text:

Jo, no hi podía faltar al Homenatge